

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 12/02/2013
Ref.nr.:MPM 378/13

Mendim i përbashkët mospajtues

Nga

gjqtarët Altay Suroy, Almiro Rodrigues dhe Snezhana Botusharova

Rasti Nr. KI78/12

Parashtrues

Bajrush Xhemajli

Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme të Republikës së Kosovës, Pkl. Nr. 70/2012, të 22 qershorit 2012

1. Ne marrim parasysh aktgjykimin e nxjerrë nga shumica e gjyqtarëve të Gjykatës Kushtetuese (në tekstin e mëtejshëm: Shumica). Megjithatë, nuk mund të pajtohemi me të, për arsyet e mëposhtme.

Fushëveprimi i kërkesës

2. Parashtruesi ankohet për rregullsinë e gjykimin, në të cilin është dënua për veprën e rrezikimit të trafikut publik. Parashtruesi pretendon se gjykimi penal, në rastin e tillë, ka shkelur nenin 31 të Kushtetutës së Kosovës, si dhe nenin 6 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut dhe Liritë Themelore (KEDNJ).
3. Veçanërisht, parashtruesi pohon se gjykatat e rregullta kanë refuzuar kërkesën e tij për të urdhëruar ekspertizë shtesë për disa rrethana në aksidentin e trafikut, ku ka qenë i përfshirë ai. Parashtruesi pretendon se, me refuzimin e kësaj kërkesë, gjykatat e rregullta kanë shkelur të drejtën e tij për gjykim të drejtë. Veçanërisht, parashtruesi pohon se nuk ka gëzuar "barazinë e armëve" me anën e akuzës në këtë gjykim, siç kërkohet për gjykim të drejtë, sepse Gjykata e Qarkut dhe Gjykata Supreme kanë refuzuar të angazhojnë ekspertë shtesë.
4. Ne theksojmë se parashtruesi, në procedurat e ndryshme gjyqësore të rastit të tij, nuk ka ngritur çështje të shkeljes së rregullave të provave, që ndikojnë në pranueshmërinë e provave nga Gjykata e Qarkut dhe nga Gjykata Supreme. Ne konsiderojmë se shumica ka zgjeruar vlerësimin e saj përtej kërkesës, duke përfshirë edhe diskutimin e vlefshmërisë së provave të shqyrtuara nga Gjykata Supreme dhe nga Gjykata e

Qarkut. Për mendimin tonë, ky diskutim është jashtë fushëveprimit të kërkesës, si dhe jashtë diskutimit për rastin në Gjykatën Kushtetuese.

5. Për më tepër, nuk është roli i Gjykatës Kushtetuese të vlerësojë pranueshmërinë e provave në gjykime penale, por duhet ta kufizojë veten brenda shqyrtimit të procedurave penale si të tëra, për përmbushjen nga to të të drejtës për gjykim të drejtë.

Sa i përket fakteve në përgjithësi

6. Ne konsiderojmë se ka elemente faktike në shkresat e rastit, të dorëzuar nga parashtruesi, që nuk reflektohen plotësisht në aktgjykimin e shumicës, por që do të mund të çonin në përfundim tjetër. Kështu, do t'i ritheksojmë faktet e rastit ashtu siç na janë paraqitur nga shkresat e rastit.

Sa i përket Aktakuzës

7. Kërkesa e parashtruar fillon me një aksident trafiku rrugor që ka ndodhur më 21 maj 2009. Rreth orës 08:30, parashtruesi ka qenë duke vozitur veturën e tij zyrtare, "Nissan Terrano", nga Prishtina drejt vendit të tij të punës, në Ferizaj. Ka qenë i vetëm në veturë. Sapo ka dalë nga Prishtina, në "Veternik", parashtruesi është përfshirë në një aksident me tri vetura të tjera. Një vozitës i një veture tjetër ka vdekur, derisa disa të tjerë në veturat e tjera kanë pësuar lëndime fizike.
8. Sipas shkresave, Policia ka mbledhur prova në vendin e ngjarjes, duke përfshirë fotografimin e veturave, pozitat e tyre relative pas aksidentit, gjurmët në sipërfaqen e rrugës, si dhe skicat e vendit të ngjarjes. Në ditët në vijim, Policia ka marrë deklaratat e personave të ndryshëm të përfshirë në aksident, deri në masën e mundshme, duke marrë parasysh gjendjen e tyre shëndetësore. Një numër dëshmitarësh, përfshirë edhe vetë parashtruesin, kanë mbetur pa vetëdije në spital për periudha të ndryshme kohore, duke filluar nga një javë e deri në disa javë, për shkak të lëndimeve të tyre.
9. Më 14 tetor 2009, një ekspert trafiku, i angazhuar nga Prokurori Publik i Qarkut, ka dorëzuar një raport në bazë të provave të mbledhura nga Policia. Ekspertiza e raportit ka shtjelluar shkaqet e aksidentit, ka vlerësuar shpejtësinë dhe pozitat relative në rrugë të disa veturave të përfshira në aksident, si dhe ka identifikuar veprimet e parashtruesit si shkak i aksidentit.
10. Më 24 nëntor 2009, Prokurori ka parashtruar aktakuzën, duke akuzuar parashtruesin për veprën penale të rrezikimit të trafikut publik, sipas paragrafit 5, të nenit 297, të Kodit të Përkohshëm Penal të Kosovës (KPPK).
11. Më 1 mars 2010, kjo aktakuzë u konfirmua nga Gjykata e Qarkut në Prishtinë (Ka. Nr. 438/09).
12. Aktakuza (PP. Nr. 565-1/2009) thekson se aktakuza është ngritur në bazë të provave në vijim:

"Gjendja faktike është vërtetuar në tërësi në bazë të mbrojtjes së të pandehurit Bajrush Xhemajlit, dëshmimeve të dëmtuarve-dëshmitarëve, ekspertizës së ekspertit të komunikacionit, skicës së vendit të ngjarjes dhe fotodokumentacionit si dhe mendimit dhe konstatimit të ekspertit të mjekësisë ligjore për personat e lënduar".

13. Më 1 mars 2010, parashtruesi ka parashtruar një kundërshtim ndaj Aktakuzës të Gjyqtari i konfirmimit në Gjykatën e Qarkut në Prishtinë. Parashtruesi ka kundërshtuar gjetjet e ekspertit të trafikut, duke pretenduar që kjo ekspertizë kishte krijuar gati gjithë bazën e Aktakuzës, si dhe që ajo përmbante një numër mangësish.

14. Veçanërisht, parashtruesi thekson:

“Ekspertiza e theksuar në tërësinë e vet përmban përshkrimin e aksidentit dhe vendit të ngjarjes, duke u bazuar në të dhënat e siguruara nga policia. Në ekspertizë përveç tjerash është konstatuar:

‘Shkaktar i këtij aksidenti sipas mendimit tim janë lëshimet e vozitësit të veturës Nissan me targa 000-KS-035 i cili ka zhvilluar shpejtësi më të madhe se ajo e lejuar, duke tejkalluar në mënyrë të pasigurt Kombi VW nga ana e djathtë dhe duke u kthyer në mënyrë të pasigurt prapë në shiritin e majtë me të cilin rast e godet (prek) kombi VW, pas këtij tejkalimi me të cilin rast humb kontrollin dhe del në kahjen e kundërt të rrugës, ku ndeshet me veturat tjera të markës Mercedes 124 dhe Ford Mondeo të cilat ishin duke lëvizur nga kahja e kundërt në shiritin e tyre të komunikacionit në mënyrë të rregullt. Nga shkresat e lëndës dhe analiza teknike e këtij aksidenti nuk kam gjetur lëshime të pjesëmarrësve tjerë që do të mund të ishin faktorë kontribues të këtij aksidenti’.

Ekspertiza dhe mendimi përfundimtar i paraqitur në të mbetet e mangët dhe e paqartë meqë nuk janë dhënë janë dhënë sqarime të pranueshme lidhur me shkaqet dhe rrethanat tjera që kanë kontribuar në ndodhjen e aksidentit.

Kështu në ekspertizë nuk janë dhënë sqarime lidhur me Kombi VW i cili ka qarkulluar në anën e majtë të rrugës. Ekspertiza është dashtë që të sqarojë dhe të japë përgjigje në keto rrethana;

- *a është dashtë të lëvizë-qarkullojë në trakën e majtë ashtu si ka lëvizë apo është dashtë të kalojë në trakën e djathtë në të cilën zakonisht lëvizin veturat me shpejtësi me të vogël.*
- *a ka mundur ta vërejë dhe a e ka vërejtur veturën Nissan se e ka ndërmarrë veprimin e tejkalimit dhe a i ka ndërmarrë masat e duhura (zvogëlimin e shpejtësisë) që t'i mundësojë tejkalimin pa pengesë. Kjo rrethanë posaçërisht është dashtë të sqarohet meqë sipas skicës nga vendi i ngjarjes me simulimin e rrjedhës së aksidentit që është pjesë e ekspertizës rezulton se vetura Nissan që e ka vozitur i akuzuari, e ka goditur (fërkuar) veturën Kombi me pjesën e prapme të anës së majtë pra kur vetëm pak i ka mbetur pa e bërë tejkalimin.*

Ekspertiza është e mangët dhe e paqartë edhe në rrethanën lidhur me shpejtësinë që e kanë zhvilluar veturat pjesëmarrëse në aksident. Nga ekspertiza nuk mund të vërtetohet se cilët janë parametrat në të cilat është bazuar eksperti kur ka konkluduar se kënse vetura Nissan ka zhvilluar shpejtësi rreth 100 kmh.

Duke pasur parasysh mbrojtjen e të akuzuarit se shpejtësia me të cilën ka vozitur para se të ndodhë aksidenti ka qenë 60-70 km/h, dhe faktin se komunikacioni është i dendur në atë pjesë të rrugës, mendimi dhe vlerësimi i ekspertit të komunikacionit edhe në këtë rrethanë është i pabazuar”.

15. Në bazë të këtyre pretendimeve, parashtruesi i kërkon Gjykatës së Qarkut të bëjë një ekspertizë tjetër. Parashtruesi thekson:

“Për këto arsye konsideroj se aktakuza nuk ka mundur të bazohet në këtë provë, e për t’u mënjanuar këto të meta dhe paqartësi, gjithherë me qëllim të vërtetimit të plotë dhe të saktë të gjendjes faktike, propozoj që të angazhohet ekspert tjetër apo ekip i ekspertëve për kryerjen e superekspertizës”.

Sa i përket gjykimit

16. Më 1 tetor 2010, Gjykata e Qarkut në Prishtinë ka mbajtur një seancë dëgjimore, ku janë marrë deklaratat e dëshmitarëve, si dhe janë lexuar raportet e ekspertëve të forensikës dhe të ekspertit të trafikut. Parashtruesi ka kërkuar qartësimin e ekspertizës së trafikut, derisa eksperti i trafikut është ftuar të paraqitet në Gjykatë.
17. Më 18 nëntor 2010, Gjykata vazhdoi me shqyrtimin e dëshmive, si dhe dëgjoi ekspertin e trafikut. Eksperti i trafikut shpjegoi se si kishte arritur të përfundimet e tij, shpjegoi metodologjinë që kishte përdorur për kalkulimin e shpejtësisë së veturave të ndryshme, si dhe u përgjigj në pyetje të veçanta kur u mor në pyetje nga parashtruesi.
18. Në veçanti, eksperti qartësoi se nuk kishte gjetur prova për të dëshmuar ndonjë defekt në veturën e parashtruesit. Eksperti qartësoi vlerësimin e tij se vetura e parashtruesit kishte tejkaluar një veturë tjetër në anën e djathtë, para se të kthehej në shiritin e majtë, duke goditur kështu veturën tjetër. Eksperti, gjithashtu, konfirmoi se kishte përpiluar ekspertizën e tij në bazë të dosjes së hetimeve, si dhe nuk kishte vizituar vetë vendin e ngjarjes.
19. Në këtë moment, parashtruesi i kërkoj Gjykatës të angazhojë ekspertizë shtesë. Parashtruesi kërkonte sqarime për dy pika:
- a. Ekspertiza ishte e paqartë, si dhe nevojitej një superekspertizë për të ardhur tek e vërteta për shkaqet dhe/ose personat që shkaktuan aksidentin; si dhe
 - b. Ekspertiza teknike që nevojitet për të vlerësuar gjendjen e veturës së parashtruesit, për të parë nëse ndonjë defekt teknik kishte kontribuar në këtë aksident.
20. Gjykata e Qarkut e refuzoi këtë kërkesë, duke arsyetuar vendimin e saj me këto fjalë:

“Lidhur me propozimin e mbrojtësve për caktimin e superekspertizës së komunikacionit dhe për caktimin e ekspertit të makinerisë, Gjykata, duke konsideruar se në ekspertizën e komunikacionit dhe sqarimet e dhëna nga eksperti janë të mjaftueshme për vërtetimin e gjendjes faktike, merr këtë:

AKTVENDIM

Refuzohet propozimi i mbrojtjes së të akuzuarit për caktimin e superekspertizës dhe caktimin e ekspertit të makinerisë për konstatimin e rregullsisë së veturës së tipit Nissan para aksidentit të komunikacionit”.

21. Gjykata vazhdoi me shqyrtimin e provave, si dhe lexoi raportin e autopsisë dhe atë të vendit të ngjarjes, të hartuar nga Policia e Kosovës. Ajo shqyrtoi, gjithashtu, dokumentacionin fotografik të vendit të ngjarjes.

22. Në këtë moment, Gjykata pyeti parashtruesin nëse kishte për të deklaruar diçka në mbrojtje të tij, ndërsa ai shprehu dëshirën të mbrohej në heshtje në këtë fazë, në pritje të fjalës përfundimtare të mbrojtjes.
23. Më 23 nëntor 2010, parashtruesi dorëzoi fjalën e tij përfundimtare të mbrojtjes përkitazi me akuzat kundër tij. Në këtë parashtrësë, parashtruesi deklaroi se gjithnjë e ka pranuar përgjegjësinë dhe/ose fajin e tij për këtë aksident, por këtë e ka bërë duke refuzuar faktin që ai ishte *“i vetmi shkaktar i aksidentit”*.
24. Parashtruesi konsideronte se Gjykata ishte bazuar ekskluzivisht tek ekspertiza e ekspertit të trafikut, si dhe që kjo ekspertizë ishte konfuze për një numër pikash. Veçanërisht, parashtruesi konsideronte se Gjykata ishte e obliguar të kërkonte ekspertiza të tjera për të vërtetuar: (1) shpejtësinë e veturës së tij; (2) sjelljen e vozitësit të veturës të cilën po tejkalonte; dhe (3) gjendjen teknike të veturës së tij.
25. Më 26 nëntor 2010, Gjykata e Qarkut në Prishtinë dënoi parashtruesin për vepër penale të rrezikimit të trafikut publik, sipas paragrafit 5, të nenit 297, të KPPK-së. Parashtruesi u dënua me burgim në kohëzgjatje 2 vjet e 6 muaj, si dhe me dënimin shtesë 3 vjet ndalim i vozitjes, me efekt pas vuajtjes së dënimit me burg.
26. Sa i përket kundërshtimit të parashtruesit ndaj ekspertizës së komunikacionit, Gjykata thekson:

“Objekt vlerësimi nga gjykata ishte edhe ekspertiza e ekspertit të komunikacionit Yll Koshi dhe deklarata e tij e dhënë në shqyrtimin gjyqësor lidhur me sqarimin e konstatimit dhe mendimit të dhënë në këtë ekspertizë, si dhe pas vlerësimit të plotë dhe të gjithanshëm, gjeti se kjo ekspertizë është precize, objektive dhe e bazuar në rregullat e shkencës dhe profesionalizmit, për arsye se eksperti në shqyrtimin gjyqësor në mënyrë të detajuar ka dhënë shpjegime për të dhënat e vërtetuara nga shkencat e lëndës, në të cilat e ka bazuar ekspertizën, por edhe për metodat shkencore që ka përdorur gjatë ekspertimit të bërë, prandaj gjykata ua fali besimin e plotë, ndërsa vërejtjet e mbrojtjes së të akuzuarit i vlerësoi si të paargumentuara, hipotetike dhe të pambështetura nga ndonjë provë konkrete”.

27. Vijimisht, parashtruesi dorëzoi ankesë në Gjykatën Supreme kundër aktgjykimit të Gjykatës së Qarkut.
28. Veçanërisht, parashtruesi ankohej se Gjykata e Qarkut nuk kishte marrë parasysh nëse faktorë dhe/ose persona të tjerë kishin kontribuar në shkaktimin e aksidentit. Parashtruesi theksonte se, pasi nuk ishte angazhuar superekspertiza për sqarimin e këtyre faktorëve, kjo duhet të kishte çuar në përfundimin se ka dyshim të arsyeshëm mbi faktin nëse parashtruesi ishte shkaktari i vetëm i aksidentit.
29. Më 8 mars 2012, Gjykata Supreme refuzoi ankesën si të pabazuar.
30. Vijimisht, parashtruesi parashtrroi kërkesë për mbrojtje të ligjshmërisë në Gjykatën Supreme.
31. Edhe në ankesën e tij, edhe në kërkesën për mbrojtje të ligjshmërisë në Gjykatën Supreme, parashtruesi bazohet në të njëjtat argumente në mbrojtje të tij, që i kishte theksuar në Gjykatën e Qarkut.

32. Më 22 qershor 2012, Gjykata Supreme refuzoi kërkesën e tij për mbrojtje të ligjshmërisë, duke arsyetuar se:

“Mbrojtja e të akuzuarit gjatë gjitha fazave të procedurës ka përsëritur të njëjtit pohime, tani edhe me këtë mjet të jashtëzakonshëm, respektivisht duke pretenduar që gjendja faktike nuk është vlerësuar drejt, për shkak të faktit që sipas tyre, gjykata nuk ka arritur të vlerësojë saktësisht kush ka kontribuar në shkaktimin e këtij aksidenti me pasoja fatale: faktori njeri, faktori rrugë, apo faktori teknik (defektet eventuale teknike), si dhe kështu, sipas tyre, në rrethana të tilla, ka qenë e domosdoshme të urdhërohet kryerja e një superekspertize. Gjitha këto pretendime që kanë marrë përgjigje të mjaftueshme nga kolegji i kësaj gjykate janë të pabazuara. Gjykata mund të emërojë një ekspert tjetër apo kryerjen e superekspertizës në rast të kundërthënieve mes mendimeve të ekspertëve, dështimeve apo dyshimeve të arsyeshme, në lidhje me saktësinë e mendimit të dhënë, nëse të dhënat në përfundimet e ekspertëve (kur ka dy të tilla) dallojnë thellësisht ose kur përfundimet e tyre janë të mospërputhshme, jo të plota apo në kundërthënie me vetveten apo me rrethanat e vlerësuar, si dhe kur gjitha këto nuk mund të sqarohen me marrjen e sërishme në pyetje të ekspertëve. Në situatën konkrete, asnjë nga këto rrethana nuk do të shtynte gjykatën që të kërkonte kryerjen e superekspertizës”.

33. Ne konsiderojmë që vendimi i Gjykatës Supreme ka analizuar thellësisht argumentet e parashtruara nga parashtruesi, është i bazuar në vlerësim të arsyeshëm dhe të arsyetuar të provave, si dhe i dhënë brenda kompetencës dhe diskrecionit të saj.

Sa i përket praktikës gjyqësore të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut

34. Sa i përket vlerësimin të provave nga gjykatat e rregullta, ne përkujtojmë praktikën gjyqësore të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*Shih, Elsholz kundër Gjermanisë, Nr. 25735/94, 13 korrik 2000, para. 66*):

“Gjykata rikujton që pranueshmëria e provave është kryesisht çështje e rregullimit me ligje vendore, si dhe që si rregull i përgjithshëm, i mbetet gjykatave vendore t'i vlerësojnë dëshmitë e paraqitura. Detyra e Gjykatës në bazë të Konventës është që të vërtetojë nëse procedurat në përgjithësi, përfshirë edhe mënyrën në të cilën janë mbledhur dëshmitë, kanë qenë të drejta (Shih, mutatis mutandis, Aktgjykimi Schenk kundër Zvicrës, i 12 korrikut 1988, Seria A, nr. 140, p. 29, §§ 45 dhe 46; si dhe Aktgjykimi H. Kundër Francës, i 24 tetorit 1989, Seria A, nr. 162-A, p. 23, §§ 60-61).

35. Për pasojë, nuk është roli i Gjykatës Kushtetuese të vlerësojë nëse Gjykata e Qarkut dhe Gjykata Supreme kanë vlerësuar në mënyrë të drejtë dëshmitë e paraqitura në rastin e parashtruesit. Detyra e Gjykatës Kushtetuese është të vlerësojë nëse procedurat në përgjithësi kanë qenë të drejta.

36. Ne nuk pajtohemi me gjetjen e shumicës, të theksuar në paragrafin 105 të Aktgjykimit, që:

“[...] kur shikohet rregullsia e procedurave penale në rastin e Parashtruesit si të tërë, nuk mund të thuhet që ai ka gëzuar ‘gjykim të drejtë’ në kuptimin e nenit 6 të KEDNJ-së dhe nenit 31 të Kushtetutës”.

37. Në fakt, ne theksojmë se parashtruesi nuk ka kontestuar përgjegjësinë e tij për aksidentin e komunikacionit në bazë të të cilit është dënuar, por thjesht ka kontestuar

se ai nuk ka qenë i vetmi shkaktar. Ai vazhdimisht kishte kërkuar ekspertizë shtesë për të përcaktuar nëse do të mund të kishte pasur shkaqe të tjera kontribuuese apo jo, qofshin ato njerëzore apo teknike, për të cilat ka sugjeruar një numër mundësish.

38. Më tutje, theksojmë se parashtruesi ka pasur mundësi të ngrejë brengat e tij përkitazi me këta faktorë të tjerë të mundshëm kontribuues me ekspertin e komunikacionit, si dhe në Gjykatën e Qarkut dhe në Gjykatën Supreme. Ne theksojmë se eksperti i komunikacionit i është përgjigjur brengave për faktorët e përmendur nga parashtruesi, si dhe ka shpjeguar pse asnjëri nga këta faktorë nuk ka pasur rëndësi për aksidentin konkret.
39. Përveç këtyre, ne theksojmë se edhe Gjykata e Qarkut, e edhe Gjykata Supreme, kanë marrë parasysh brengat e parashtruesit, si dhe kanë vendosur që ekspertiza e komunikacionit, përgjigjet e ekspertit të komunikacionit në pyetjet e parashtruesit, të kombinuara me dëshmitë e tjera të paraqitura, kanë trajtuar këto brenga në mënyrë adekuate dhe të plotë.
40. Në këto rrethana, nuk mund të thuhet se parashtruesi nuk ka pasur mundësi të shumta për të shqyrtuar dëshmitë dhe që pyetjet e tij të merren seriozisht. As nuk mund të thuhet se parashtruesi është penguar në ndonjë mënyrë në paraqitjen e ekspertizës apo të dëshmimeve të tjera në mbrojtje të tij, me vetiniciativën e tij.
41. Sa i përket refuzimit nga gjykatat për të angazhuar ekspertizë tjetër, që nuk është e njëjtë me refuzimin e pranimit të dëshmimeve të parashtruara në emër të parashtruesit, shumica i referohet veçanërisht paragrafit 4, të nenit 31, të Kushtetutës, i cili përcakton:

“4. Çdokush i akuzuar për vepër penale ka të drejtë t’u bëjë pyetje dëshmitarëve dhe të kërkojë paraqitjen e detyrueshme të dëshmitarëve, të ekspertëve dhe të personave të tjerë, të cilët mund të sqarojnë faktet”.

42. Shumica, gjithashtu, i referohet paragrafit 3(d), të nenit 6, të Konventës Evropiane, i cili përcakton:

“3. Çdo i akuzuar për një vepër penale ka të drejtat minimale të mëposhtme:

d. të pyesë ose të kërkojë që të merren në pyetje dëshmitarët e akuzës dhe të ketë të drejtën e thirrjes dhe të pyetjes të dëshmitarëve në favor të tij, në kushte të njëjta me dëshmitarët e akuzës”.

43. Shumica është bazuar në një numër aktgjykimesh të Gjykatës Evropiane për të Drejta të Njeriut (GJEDNJ) për të nxjerrë përfundimet e saj. Megjithatë, aktgjykimet e cituara janë të pavend, si dhe, si të tilla, nuk mund të mbështesin logjikisht përfundimin e shumicës.
44. Aktgjykimi i tillë i parë është rasti Vidal kundër Belgjikës, Nr. 12351/86, 22 prill 1992. Në atë rast, GJEDNJ-ja theksoi: *“Si rregull i përgjithshëm, është roli i gjykatave vendore që të vlerësojnë dëshmitë e paraqitura tek ato, si dhe peshën e dëshmimeve që të paditurit kërkojnë të sjellin.” [...] “...nuk kërkon pjesëmarrjen dhe marrjen në pyetje të secilit dëshmitar në emër të të akuzuarit; synimi i saj thelbësor, siç ceket me fjalët «në të njëjtat kushte» është «barazi e armëve» e plotë në këtë rast”.*
45. Në atë rast, Gjykata e Apelit në Belgjikë e kishte bazuar vendimin e saj krejtësisht të shkresat e rastit, si dhe kishte refuzuar të ftonte katër dëshmitarë të kërkuar e të paraqitur nga mbrojtja. Për më tepër, Gjykata e Apelit nuk kishte dhënë kurrfarë

arsyeje për refuzimin e kësaj kërkesë. Heshtja e plotë e gjykatës për këtë kërkesë, e kombinuar me verdiktin e gjykatës që rriti dënimin, u vlerësuan të ishin në mospërputhje me konceptin e gjykimit të rregullt sipas nenit 6 të KEDNJ-së.

46. E kundërta e kësaj, në rastin e parashtruesit, Gjykata e Qarkut dhe Gjykata Supreme kanë marrë parasysh kërkesën e parashtruesit për ekspertizë shtesë, si dhe secila prej tyre ka ofruar arsye të hollësishme për refuzimin e tyre. Asnjë dëshmitar, e as dëshmi të tjera të propozuara nga mbrojtja, nuk janë refuzuar. Për më tepër, Gjykata Supreme, sipas ankesës, nuk ka ndryshuar dënimin e parashtruesit, e as nuk ka ndryshuar në mënyra të tjera verdiktin e Gjykatës së Qarkut. Si i tillë, rasti i parashtruesit duhet dalluar nga rasti Vidal i përmendur më lart.
47. Rasti i dytë i përmendur nga shumica është Aktgjykimi V. D. kundër Rumanisë, Nr. 7078/02, 28 qershor 2010. Ai rast kishte të bënte me refuzimin e gjykatave që të kërkojnë një test ADN-je, siç është kërkuar nga i dyshuari në një rast përdhunimi. Rezultatet e atij testi të ADN-së do të mund të ofronin informata që do të mund të ishin vendimtare për gjetjen e fajtorit për veprën penale të përdhunimit. Si e tillë, ekspertiza ishte vetë zemra e çështjes së vërtetimit të fajësisë apo të pafajësisë.
48. E kundërta e kësaj, në rastin e parashtruesit, përgjegjësia për aksidentin që tërheq akuzat penale nuk është qenësore për ankesën, e parashtruesi as që e ka kontestuar përgjegjësinë e tij për aksidentin e trafikut, në bazë të të cilit është dënuar. Parashtruesi, thjesht, ka theksuar mundësinë që do të mund të kishte pasur faktorë të tjerë kontribuues. Si e tillë, ekspertiza e kërkuar është e rëndësishme për gjetjen e fajësisë apo të pafajësisë, por nuk është qenësore. Kështu, rasti i parashtruesit duhet gjithashtu të dallohet nga rasti V. D. kundër Rumanisë.
49. Rasti i tretë i përmendur është Elsholz kundër Gjermanisë (cituar më lart). Ky rast kishte të bënte me babanë që kërkonte të drejtat e vizitës së djalit të tij të mitur. Babai kishte kërkuar kontroll psikologjik të djalit të tij, për të sqaruar gjendjen mendore të djalit përkitazi me disa deklaratat që djali kishte bërë për babanë e tij. GJEDNJ-ja, në atë rast, kishte gjetur se refuzimi nga gjykatat vendore që t'i japin babait të drejtat e vizitës kishin cenuar tashmë të drejtën e respektimit të jetës së tij familjare. Si e tillë, çështja e gjykimit të rregullt, në kuptimin e refuzimit të kërkesës për ekspertizë psikologjike, i kishte kontribuar shkeljes përfundimtare të të drejtave të babait për respektim të jetës së tij private.
50. E kundërta e kësaj, në rastin e parashtruesit, nuk janë gjetur shkelje të tjera të të drejtave të parashtruesit. Si i tillë, refuzimi nga Gjykata Supreme dhe nga Gjykata e Qarkut që të urdhërohet superekspertiza, nuk ka prekur të drejtat e tjera të parashtruesit. Prapë, rasti i parashtruesit duhet të dallohet, gjithashtu, nga rasti Elsholz kundër Gjermanisë.

Përfundimi

51. Në përfundim, ne theksojmë në të kundërtën e vendimit të Shumicës, Parashtruesi ka pasur mundësi adekuate për të vënë në pikëpyetje dëshmitë e paraqitura në rastin e tij. Me kërkesën e Parashtruesit, eksperti i komunikacionit është thirrur të sqaronte ekspertizën e tij, si dhe Parashtruesi ka pasur mundësi të paraqesë brengat e tij në lidhje me ekspertizën. Nga dosja e rastit, mund të shihet që eksperti i komunikacionit i është përgjigjur gjitha pyetjeve të Parashtruesit me përgjigje të arsyetuara. Në këto rrethana, nuk mund të pajtohemi me Shumicën që ka pasur ndonjë shkelje të të drejtave të parashtruesit për «barazi të armëve» me palën e akuzës në gjykimin e tij.
52. Veçanërisht, ne gjejmë që arsyetimi i Parashtruesit për kërkesën e tij për superekspertizë nuk është bazuar në argumentin që ai nuk ka qenë përgjegjës për aksidentin, që ka çuar në dënimin e tij për rrezikim të komunikacionit publik.
53. Në vend të kësaj, kërkesa e tij për superekspertizë është bazuar në argumentin që faktorë të tjerë kanë mundur të kontribuojnë në aksident, si dhe ka kërkuar që këta faktorë të hulumtohen, ashtu që të pranohen apo të hudhen poshtë nga gjykatat.
54. Në të vërtetë, eksperti i komunikacionit kishte marrë parasysh brengat e Parashtruesit, si dhe kishte pranuar që këto gjëra do të mundeshin «në parim» të kontribuonin në aksident, por që në rrethanat konkrete, nuk kishin kontribuar.
55. Më tutje, ne gjejmë që nuk është roli i gjykatave penale që të hulumtojnë e të shqyrtojnë secilin shpjegim të mundshëm alternativ të një ngjarjeje, por që të arrijnë një konkludim të arsyeshëm për fajësi apo pafajësi.
56. Përfundimisht, ne gjejmë, brenda fakteve të rastit, që gjykimi ndaj Parashtruesit është bërë në mënyrë të drejtë, si dhe që konkludimi i rastit të tij është bazuar në vlerësim të arsyeshëm dhe të arsyetuar të provave nga Gjykata e Qarkut dhe Gjykata Supreme.
57. Përveç këtyre, ne gjejmë që nuk është detyrë e Gjykatës Kushtetuese të përcaktojë nëse Gjykata e Qarkut dhe Gjykata Supreme ka vlerësuar në mënyrë të drejtë provat e parashtruara në rastin e Parashtruesit, siç ka bërë Shumica.
58. Përgjithësisht, Parashtruesi ka pasur mundësi të marrë në pyetje dëshmitarët kundër tij, si dhe nuk është penguar në paraqitjen e dëshmitarëve dhe ekspertëve në emër të tij, me të njëjtit kushte si ata kundër tij.
59. Kështu, ne konkludojmë që nuk ka pasur shkelje të të drejtës së Parashtruesit për gjykim të drejtë dhe të paanshëm sipas nenit 31 [E drejta për gjykim të drejtë dhe të paanshëm] të Kushtetutës, si dhe nenit 6 [E drejta për proces të rregullt gjyqësor] të Konventës Evropiane për të Drejta të Njeriut. **Rrjedhimisht, Kërkesa është dashur të hudhet poshtë si e pabazuar.**

Altay Suroy
Gjyqtar

Dorëzuar me respekt,

Almiro Rodrigues
Gjyqtar

Snezhana Botusharova
Gjyqtare